XIV

δειλαίη, τί σε πρῶτον ἔπος, τί δὲ δεύτατον εἴπω;
  δειλαίη· τοῦτ᾽ ἐν παντὶ κακοῦ ἔτυμον.
οἴχεαι, ὦ χαρίεσσα γύναι, καὶ ἐς εἴδεος ὥρην
  ἄκρα καὶ εἰς ψυχῆς ἦθος ἐνεγκαμένη.
Πρώτη σοι ὄνομ᾽ ἔσκεν ἐτήτυμον· ἦν γὰρ ἅπαντα
  δεύτερ᾽ ἀμιμήτων τῶν ἐπὶ σοὶ χαρίτων.

XV

Γῆ μευ καὶ μήτηρ κικλήσκετο, γῆ με καλύπτει
  καὶ νέκυν· οὐ κείνης ἥδε χερειοτέρη.
ἔσσομαι ἐν ταύτῃ δηρὸν χρόνον, ἐκ δέ με μητρός
  ἥρπασεν ἠελίου καῦμα τὸ θερμότατον.
κεῖμαι δ᾽ ἐν ξείνῃ ὑπὸ χερμάδι μακρὰ γοηθεὶς
  Ἴναχος εὐπειθὴς Κριναγόρου θεράπων.

XVI

δείλαιοι, τί κεναῖσιν ἀλώμεθα θαρσήσαντες
  ἐλπίσιν ἀτηροῦ ληθόμενοι θανάτου;
ἦν ὅδε καὶ μύθοισι καὶ ἤθεσι πάντα Σέλευκος
  ἄρτιος, ἀλλ᾽ ἥβης βαιὸν ἐπαυρόμενος
ὑστατίοις ἐν Ἴβηρσι τόσον δίχα τηλόθι Λέσβου
  κεῖται ἀμετρήτων ξεῖνος ἐπ᾽ αἰγιαλῶν.

XVII

ἠρνήσαντο καὶ ἄλλαι ἑὸν πάρος οὔνομα νῆσοι
  ἀκλεές, ἐς δ᾽ ἀνδρῶν ἦλθον ὁμωνυμίην·